

Lo meu futbol, lo nostre futbol

Per Andreu Coso Catalán

La meua intenció, com podreu comprovar els que tingueu l'oportunitat de llegir l'article, no és la d'escriure la història del Mequinensa CD. Aquesta història que jo anomeno "El meu futbol, lo nostre futbol" (dic també lo nostre futbol perquè en el meu futbol hi conviuen records i experiències compartides amb altres persones), és el futbol a Mequinensa, tant el que vaig viure personalment com el que vaig conèixer a través del que vaig sentit contar a persones grans. El que trobareu seran sobretot coses personals i ja se sap que el futbol que és emoció, passió, i moltes coses més, cadascú el veu, l'interpreta i en parla segons els seus interessos i capacitats empàtiques. Per a l'article, aquests records no arriben més lluny de l'any 1970, any que vaig deixar el Poble per anar a viure a Barcelona. El futbol al Poble posterior a aquesta data, tot i el meu interès per seguir-lo des de la distància, és un futbol del que no puc parlar-ne perquè el conec poc.

Com tinc per costum quan escric sobre records, aquesta vegada tampoc no he deixat tota la responsabilitat de recordar a la meua memòria. Sempre que manejo records d'experiències meues o records de contalles que m'ha explicat altres persones, per tal de comprovar que el que dic es troba dins d'uns paràmetres que permetin sentir-me segur i confiat, no em privo mai de consultar diverses fonts: documents, registres oficials, diaris, dades d'internet, etc.

El futbol que no vaig viure, però me'l van contar

L'afició i la pràctica del futbol al Poble ve de lluny. Es tenen pistes prou sòlides per pensar que fa més de 100 anys que a Mequinensa hi havia un camp de futbol i un equip, o equips, per practicar aquest esport. Aquesta foto de l'equip del Poble és del 1922 i el camp on està feta és Las Rias, a la vora del Segre i de l'Ebre.

El futbol que no vaig viure, però me'l van contar, em va deixar una empremta tan marcada que avui, molts anys després, em veig capaç de reproduir-ne alguns dels records amb notable precisió, perquè si una cosa agrada els records es queden. Escoltant el meu pare Andrés Coso Esteve, i el seu amic i veí del carrer Fraga de Dalt, Josep Castelló Castelló, asseguts al pedrís d'entrada de casa, vaig conèixer per boca d'ells, les gestes que van protagonitzar l'equip del Poble durant tota la dècada dels 40 i primers anys de la dels 50 del segle passat.

Recordo que anomenaven els porters d'aquella època: Francisco Carbonell 'Paco el Sastre', José Aguilar 'Lo Solero' i Manolo Soler 'Manolo lo de les Rodes'. També esmentaven José Fuster 'de Cal Carter', Francisco Cuchí 'Lo Flaret' Alberto Muriello, Miguel Roca 'Cabotxa', Manolo Moseguí, José Aguilar, Alejandro Nicolau, José Moret 'L'Asquirolot', Francisco Oliver 'Paco el d'Asín', Jacinto Sillué 'Rami', Raimundo Rubio 'Pauet', Miguel Godia 'Miguel lo Canterellaire', Antonio Castelló 'Monjeta'. Víctor Caballé i molts més (per poder fer aquesta llista, de la que no em sortien tots els noms, m'he servit dels noms dels peus de les fotos de la revista que es cita al final d'aquest article).¹ Tots eren molt bons, deien, i seguidament feien la pertinent descripció de les qualitats de cadascun d'ells: Que si aquest era molt dur, que si l'altre molt tècnic, l'altre molt ràpid, aquell tenia molt bon regateig. Tots dos coincidien que Paco el Sastre, L'Asquirolot, Paco el d'Asín, Miguel lo Canterellaire i Pauet, eren molt bons.

Una de les coses de les que deien, que més em va xocar, va ser que una vegada l'equip del Poble va formar part d'una lliga on la majoria d'equips eren de Catalunya. Jo llavors vaig pensar que aquell parell em prenien el pèl i no m'ho vaig acabar de creure. Com si no fos prou complicat de jugar una lliga contra els millors equips aragonesos, vaig pensar. Molts anys després, jugant

*Equip de
Mequinensa
a l'any 1922.
Foto: família
de José
Domingo
Arbiol*

Mequinensa CD a la dècada dels 40 i primers anys de la dels 50. Drets: Francisco Cuchi, Francisco Oliver, Miguel Godia, Alberto Murillo, Francisco Carbonel, Alejandro Nicolau i Manuel Soler. Ajocats: Miguel Roca, Raimundo Rubio, Jacinto Sillué, Antonio Roca Pusach i José Moret. Font: Manuel Soler Moncada.

amb l'equip d'Enher de Barcelona al camp del San Martín, a l'acabar el partit va vindre a saludar-me Jacinto Sillué 'Rami', que havia vingut a presenciar el partit, i em digué, que ell feia anys havia jugat amb l'equip del Poble en aquell mateix camp contra el San Martín, ja que aquella temporada havien participat en una lliga contra equips molt potents de Catalunya, millors que el nostre eren aquells equips, em va dir.

Ara, mentre escric aquest article, he fet la recerca per internet per buscar informació sobre aquell campionat i trobo que la temporada 1946-47 el Mequinensa va quedar a la setena posició del grup V de la tercera divisió nacional format per equips com ara el Atlético Zaragoza, Arenas de Zaragoza, Lérida, Numancia, Huesca, Tudelano, Escoriaza, etc. I trobo també que aquell mateix any, el Mequinensa, al guanyar la Copa Primavera, va ser inclòs en el grup VI de la tercera divisió per disputar a doble partit la denominada "Fase Complementaria" contra el San Martín de Barcelona, Igualada, Reus, Granollers, Numancia, Tudelano i Tauste. Ostres!! Mun pare i l'oncle Castelló, no em van prendre el pèl, era cert el que em van explicar. Època gloriosa aquella.

Futbol de xiquets

Com altres nois del Poble, vaig començar a jugar al futbol de ben petit. Els carrers estrets i costeruts del Poble Vell, plens de pedres, clots i bonys, eren llocs on els xiquets practicàvem amb

la pilota tota una varietat de jocs amb molta imaginació. Al carrer Fraga de Dalt, que va ser el meu carrer, ens hi ajuntàvem Manolo 'Roca'Pexaso', Antonio Mula, José Maria Adrià 'lo Bateà' i jo. El camp de futbol, que a qualsevol hora estava obert, era l'altre puesto on passàvem moltes hores jugant al futbol nois de totes les edats.

Los de la meua generació vam tindre la sort que, amb 8 i 9 anys, l'oncle Coït, el seu nom real era Agustí Esteve, organitzés partits de futbol entre dos equips de xiquets al camp de Las Rias. Un dels equips portava el nom de Saetes i l'altre el de Dinàmics. Llavors no li donàvem importància a la labor de l'oncle Coït, però amb el pas del temps, jo al menys, vaig reconèixer la gran i desinteressada labor que aquest home va fer pels nois que teníem afició pel futbol.

També vam tindre molta sort de que Francico Oliver 'l'Oncle Paco d'Asín', pare de Xago, que anys enrere havia sét un destacat futbolista del Mequinensa, tingués la paciència d'entrenar-nos durant aquells primers anys de petits futbolistes. Recordo que ens entrenava els dimarts a partir de les 7 de la tarde quan plegava de la mina. Fèiem servir un quart de camp, la part que donava al recte de les casetes, lluny dels dos rius. L'oncle Paco mos ensenyava coses bàsiques de futbol: com parar la pilota, com passar-nos la pilota a primer toc i fer parets, com xutar ras inclinant el cos entavant o com elevar la pilota des de terra ficant el peu davall de la pilota i tirant el cos entarere fent palanca. Recordo que insistia molt en

què la pilota teníem de passar-la amb l'interior del peu pla, i a ser possible per davant del company seguint el sentit del joc. La veritat és que formant part d'aquell grup de xiquets em sentia un privilegiat i vaig absorbir totes aquestes ensenyances com una esponja.

Saetes i Dinàmics. Foto: A. Coso

Organitzar un partit de xiquets al camp de futbol del Poble Vell tenia les seues complicacions. En aquells temps solíem jugar els diumenges a la tarde, com a preliminar del partit del primer equip. Els més puntuals arribàvem al camp de futbol molt abans de l'hora *arremolinant-mos* neguitosos davant de la porta de les casetes (vestuaris). Després de nantres el primer d'arribar era l'oncle Coït, amb la vestimenta dels dos equips, però encara faltava la persona de la directiva amb les claus per obrir les casetes i donar-nos la pilota; el barquer, generalment Josepet lo de Pateta, que era l'encarregat de pescar les pilotes que anaven a parar al riu; l'àrbitre, que quasi sempre era l'oncle Víctor Caballé. Només que fallés un d'ells, adeu-siau partit. Recordo amb emoció i gratitud a aquestes persones, perquè mai ens van fallar. Han passat molts anys, i encara ara, quan hi penso, puc notar aquelles emocions i alegries que sentia al voltant d'aquells partits.

El meus primers meus partits com espectador al camp de futbol Las Rias

Recordo perfectament quina va ser la primera vegada que vaig veure un partit del Mequinensa CD. Crec que va ser la temporada 1957 amb 7 o 8 anys. Maria la Serosa ens va invitar, a Antonio Mula i a jo, a veure un partit del Mequinensa des de la seua tribuna particular situada al fortí a dalt del roquissal, damunt del Portal de Dalt. El lloc, segons ella, d'on millor es veien els partits de futbol que es jugaven a Las Rias. Des de allà Maria la Serosa, a uns centenars de metres en línia recta, d'on es veia tot el camp de futbol, encara no estava construïda la casa de Ca Royo, es *desganyitava* cridant a pulmó ple coses com *Venga, venga Mequinensa!* quan es tractava d'animar a l'equip del Poble o *Coxinos, marranos!* quan es referia a l'equip contrari. El seu jugador preferit era Antonio Aldabó, conegut al Poble com a Antoniet l'Esquerré. del que deia que era el millor jugador dels dos equips que competien. *Mira mira com corre, aquest sí que ne sap. És el millor de tots. Gol!, Gol! Tots los gols los fa Antoniet l'Esquerré. Jo l'he vist jugar a Saragossa, ens deia. No el vegueu com corre, Gol!. Gol!, vegueu ja ha fet un altre gol. Tots los gols los fa ell, repetia.*

Qui era Maria la Serosa? Es deia Maria Morell Ibarz. De jove va viure un temps a Saragossa. Pel que vaig sentir explicar, la casa familiar del carrer Fraga de Dalt va quedar tan afectada per les bombes que van caure als carrers del Poble durant la Guerra Civil, que pocs anys després es va esfondrar. I ella, al quedar-se sense casa va ocupar una cova (li dèiem *lo refugio*) al peu del roquissal del Portal. Allí va viure amb el seu fill José Manuel, una mica més petit que nantres, fins que va conèixer un treballador d'Enher, que li deien el Maño, i se'n van anar, ella i el seu fill, a viure amb ell a Saragossa, on Maria hi tenia una filla, que es deia Bienvenida, interna a un col·legi de monges.

Maria la Serosa era una dona optimista, divertida i entranyable. A les criatures del carrer Fraga de Dalt mos explicava les pel·lícules que anava a veure al Cine de Baix en sessions entre setmana, ja que l'oncle Paco, el porter d'aquest cine, la deixava passar sense pagar l'entrada, i ella després, a l'hora de la fresca, durant les nits caloreses de l'estiu, asseguts al seu voltant, mos explicava, amb moltíssima traça i ficant-t'hi molta fantasia la darrera pel·lícula que havia vist.

La veritat és que Maria la Serosa tenia raó en les valoracions que feia d'Antoniet Aldabó. Antoniet va ser un jugador excel·lent. Tenia un xut amb la cama esquerra boníssim. Ficava les pilotes on volia. De juvenil, entrenant amb el primer equip, lo vaig tindre d'entrenador i em quedava al final dels entrenaments per veure com xutava

Escoriaza. La temporada 1952-53, quan va pujar a segona divisió. Antoniet és el que està entremig dels dos que aguanten la pilota. Font: Historia del Escoriaza

des de fora de l'àrea a Agné i a Pepe Rubio. Els hi ficava les pilotes per l'esquadra tantes vegades com volia.

Antoniet, després de jugar amb l'equip del Poble, va ser fitxat amb 22 anys per l'Arenas de Saragossa on hi va jugar les temporades 1948-49 i 1950-51. Amb l'Escoriaza hi va jugar tres temporades seguides, del any 1951 al 1954, aquesta darrera temporada a segona divisió. La temporada 1955-56 va jugar en el Ceuta i la temporada 1956-1957 amb l'Algeciras a segona divisió. Va tornar al Poble i va jugar en el Mequinensa fins als 35 anys, on va fer d'entrenador, no oficial, un munt d'anys.

Després d'aquesta primera experiència com espectador "privilegiat" d'un partit de futbol, vaig començar a anar a Las Rias cada quinze dies. Jo i els meus amics no ens perdiem cap partit dels que jugava a casa l'equip del Poble. Ni a l'hivern. Això sí, en ma vida he passat tant de fred, sobretot als peus com llavors. En refereixo a les temporades que van de 1958 a 1968, que són part de les 12 temporades seguides de les 15 en total que l'equip del Poble ha jugat, fins ara, a la tercera divisió nacional.

D'aquella primera època recordo haver vist jugar a Santiago Borbón 'Lo Ros' que feia de porter, Manolo Riau 'Manolo lo Central', Manuel Gimeno, Perfecto Moseguí, José Soler, Antonio Roca Pusach 'Cuquet', Antoniet Aldabó 'Antoniet L'Esquerré', Enrique Silvestre 'Fèlix', Marcel Roca 'Lo

del forn', un jovenet José Roca 'Pepe lo de l'Agrícola', tots del Poble, i de fora a Cagigós, Marfull, Estopà, Agustí Soler, que havia jugat a primera amb el Màlaga i Mateu Mòdol, que havia jugat amb el Lleida quan aquest equip va pujar a primera divisió.

La rivalitat futbolística entre el Fraga i el Mequinensa era una cosa impressionant. Els primers partits Mequinensa-Fraga que vaig veure de crio al nostre camp los vivia amb un neguit al cos encomanat pel ambient que es creava ja dies abans de la cita entre els dos equips. Al carrer, a la barberia, passant per davant de les taules dels Cafès senties los noms dels jugadors que duria el Fraga: el porter Pigo, los defenses Perdrix i Riau (aquest era del Poble), los davanter Pepito Casanova i Cerezuela. Només em quedava tranquil quan algú del Poble feia menció als jugadors del Mequinensa que el Fraga es trobaria al davant: 'Manolo lo Central', Estopà, Soler, 'Antoniet l'Esquerré', Marcel, etc. i a continuació mai faltava la menció del cacauet, per la forma que té el número 8, i que són els gols que temps enrere li va endossar el Mequinensa al Fraga. Josep Massamunt de la Granja d'Escarp, jugador que ho va ser del Fraga i del Mequinensa, entre altres equips, recorda aquella golejada sent jugador del Fraga, però segons ell en van ser 9 los gols. "*repuesto de la lesión, me llamaron para reaparecer en el famoso partido contra el Mequinensa, cuyo escandaloso resultado fue de 9 a 2, toda una humillación para el equipo que representamos*".²

Els altres partits on l'ambient també era molt calent eren contra els equips de Saragossa: Juventud, Amistad, Arenas, i també contra el Casp, per la sensació que teníem els seguidors del Mequinensa que els arbitres afavorien els equips contraris. Dos dels arbitres que recordo d'aquella època eren Marqueta i Escario. El primer era alt i corpulent i no el recordo gaire conflictiu, tot el contrari d'Escario, baixet i primet, amb qui la gresca estava assegurada.

El futbol ha sét una activitat que s'ha viscut amb molta intensitat al nostre poble, i aquesta de la que us parlo va ser una època gloriosa, però no exempta de moments complicats dels que n'explicaré dos fets com exemple, els de la temporada 1957-58 en què van anar a parar a la presó de Torrero de Saragossa uns quants seguidors del Mequinensa i els de la temporada 1960-61 en que l'equip del Poble es va retirar a mig partit al camp del Juventud.

"*Faràs cap al riu*", se'ls deia als arbitres i liniers. Durant un partit, de la temporada 1957-58 contra el Casp, a Las Rias, l'àrbitre se n'adonà que el linier de la banda de l'Ebre no hi era corrent la línia. Pel que es veu un aficionat local, cansat que a cada atac de la davantera de l'equip del Poble aixequés el banderí, va agarrar el linier i el va traure del camp. Tots els que eren veient el partit van pensar ara sí que ha anat a parar al riu aquest linier. Però a l'instant va tornar a aparèixer com si res, tanmateix el desordre ja no

tenia aturador. La Guardia Civil del Poble i els reforços de Casp, que solien baixar al Poble quan venien a jugar els equips de Saragossa i també quan hi venia el Casp, van començar actuar. Jo no sé si vaig estar present en aquest partit, però ho vaig sentit contar tantes vegades que ho tinc incorporat als meus records com si ho hagués viscut: invasió del camp, àrbitre i liniers envoltats per seguidors del Mequinensa rebent cops, jugadors dels dos equips a la grenya, tricornis per terra, i la Guardia Civil donant cops de culata a tort i dret mentre alguns dels espectadors, per defensar-se, els hi tornaven els cops com podien. Com a conseqüència d'aquells fets, uns quants seguidor de l'equip del Poble van anar a parar a la presó de Torrero. Un dels aficionats del Poble que van fer cap a Torrero va ser Josep Castelló. La seua dona, la tia Tereseta, va presentar-se a casa nostra molt preocupada i va demanar-li a umpare que parles amb Nicanor, un tinent coronel de la Guardia Civil casat amb una cosina germana de ma mare. Um pare, al tractar-se de Josep, el seu millor amic, no s'ho va pensar dues vegades i es va aviar enta Saragossa amb la moto, una Gutzi que no corria més de 60 quilòmetres per hora. A l'arribar a casa del parent Guardia Civil de seguida se'n va adonar que aquest estava al cas perquè el va rebre amb cara de pocs amics: *Es que habéis liado una de muy gorda en Mequinensa. Es que tu amigo le ha arrancado los botones de la chaqueta a uno de los guardias civiles.* Um pare va

Probablement aquesta foto va ser feta abans del partit contra el Juventud. Drets: Raimundo Catalán, Víctor Caballé, Agné, Mòdol, Marcel, Cerecedo, Torró i Rubio. Ajocats: Soler, Gimerno, Marfull, Estopá, Aldabó i Silvestre. Font: Raimundo Catalán Rodes

tornar al Poble sense massa confiança de que la seua gestió hagués provocat cap efecte. Però pel que es veu sí que en va fer, ja que quan umpare, després d'un llarguíssim viatge de tornada, va arribar a casa, el seu amic ja hi era a la seua.

Els altres fets, els de la temporada 1960-61, van anar així: l'equip del Poble, que havia format un bon equip, va fer una primera volta impressionant. A la primera volta es va guanyar l'Arenas per 4 a 1 i pel mateix resultat el Juventud, tots dos equips de Saragossa que aspiraven a guanyar el campionat. A la jornada 21, l'equip del Poble que lluitava per les primeres places, li va tocar de jugar al camp del Juventud, L'actuació de l'àrbitre estava sent tan parcial a favor de l'equip de casa, que els jugadors del Mequinensa, després d'expulsions de jugadors i penals en contra, van decidir abandonar el camp l'un darrere l'altre. A conseqüència d'aquesta acció, l'equip del Poble va perdre el partit i li van descomptar 3 punts.

Recordo també que aquells anys es va fitxar un porter, Enrique Montes Bodi, que va vindre com a reforç de l'equip del Poble en un partit per les Festes Majors. Era un porter de certa categoria. que s'havia format a la cantera del Reial Madrid i havia jugat com a professional a segona divisió amb el Betis, Plus Ultra i Terrassa. Montes, va demanar per aquella temporada 20.000 pessetes, diners que el club no tenia, però era tant l'entusiasme que aquell porter havia suscitat, que es va decidir anunciar durant el ball de la nit a la Plaça de fer una recollida popular i en un tres i no res es van aconseguir les 20.000 pessetes. També va demanar pensió completa per a ell i la seua dona, i se li va oferir de viure i menjar a casa de la família del directiu Raimundo Catalán.

Montes, es va quedar un temps al Poble i a part de jugar de porter i de fer d'entrenador també se li va donar feina a les oficines de la mina dels germans Muñoz Soler.

Poca gent ho sap això que explicaré a continuació: Montes, entre els partits de diumenge i els entrenaments durant la setmana, tenia moltes hores lliures i es dedicava a passejar pel Poble. Solia passar per davant de la botiga de comestibles de ca Comas on feia una aturada per conversar amb els amos de la botiga, l'oncle Manolo i la tia Teresa. Una de les vegades va coincidir amb Ismael, el fill gran dels botiguers que es trobava tant avorrit com ell, i van decidir d'anar tots dos al camp de futbol a passar una estona amb la pilota. Aquell dia, i uns quants dies més, Montes es va convertir en l'entrenador particular d'Ismael com a porter.

Poc temps després, per un cúmul de casualitats, Ismael va fer una prova per entrar a les categories infantils del Barça. I alguna

cosa li van de veure perquè se'l van quedar. Jo penso ara que les ensenyances de Montes van tenir alguna cosa a veure en que un noi de 15 anys, que ascasapenes havia jugat al futbol, passés les proves d'admissió i fitxes per un club que podia triar i remenar jugadors provinents de tota Espanya.³

Ismael Comas va aterrar al Barça amb 15 anys, i va passar per totes les categories, que li corresponien per edat, des d'infantils a juvenils. Després de jugar un parell d'anys amb el Condal, filial del Barça, va entrar a formar part de la plantilla del primer equip amb 21 anys. La falta d'oportunitats per jugar com a titular, el van convèncer d'acceptar una de les ofertes d'equips de primera divisió que el pretenien. Es va decidir pel Sabadell, perquè no li calia anar-se'n gaire lluny de casa i perquè aquells darrers temps el Sabadell, que tenia un projecte esportiu molt ambiciós, havia incorporat a la plantilla a Marañón, Montesinos, Palau, Zaballa, Pereda, ex companys seus del Barça. La temporada 1967-1968, la segona que Ismael va jugar amb el Sabadell, es va assolir la millor classificació que mai ha aconseguit aquest equip. [...] *Amb una meritòria quarta posició. Només Real Madrid, Las Palmas i FC Barcelona van acabar per sobre del Centre d'Esports. D'aquesta manera, el Sabadell es va classificar per disputar una competició europea. El rival a la primera eliminatòria va ser el Bruges belga. En un partit memorable disputat a la Nova Creu Alta, on el Centre d'Esports es va imposar per 2-0 el 17 de setembre de 1969. Els jugadors que van participar en aquella eliminatòria foren Comas, Isidro, Pini, Arnal, Marañón, Muñoz, Ortuño, Montesinos, Palau, Garzón, Zaballa, Romero, Pereda i Cristo, entrenats per Pasiequito.* (Història del CE Sabadell).

Aquest partit que es va jugar el 17 de setembre, dia de la Santa, i jo, per comptes d'anar al ball de la nit a la Plaça d'Armes, em vaig quedar a casa per escoltar-lo per la ràdio. I em consta que no vaig ser l'únic del Poble que es va perdre la

primera part del ball de la nit.

Ismael Comas, l'únic jugador nascut a Mequinensa que fins ara ha jugat a primera divisió, va acabar la seua vida esportiva als 34 anys, i ho va fer a l'equip del seu barri, el Sant Andreu de Barcelona a segona divisió.

El Mequinensa CD dels anys 60

La dècada dels anys 60 va ser una època en què es van ajuntar dues generacions de futbolistes molt bons nascuts al Poble. Aquell equip, amb molts pocs reforços de fora, va oferir molta tardes de bon futbol als espectadors de Las Rias. Esta dècada que dic, als jugadors veterans i amb experiència com, eren Agné, Gimeno, Perfecto, Pepe Roca 'Pepe lo de l'Agrícola', Marcel Roca 'lo del Forn', se'ls hi van unir Andrés Ortiz, Agustinet Aldabó, Pepito Catalán, Ismael Arbiol, Jesús Bartolomé, José Rubio 'lo Xollador', i poc temps després també es van anar incorporant una colla de joves jugadors, tots ells davanter, que de seguida van adaptar-se i van formar una de les millors davanteres del grup V de la tercera divisió. Em refereixo a José Alguero, Joaquín Aldabó, Joaquín Arbiol 'lo Rafeliste', Pepe Roca 'lo del Forn', Alberto Oliver 'Albertito' i amb 16 anys Santiago Oliver 'Xago' lo millor jugador de la meua generació.

Els partits a Las Rias aquella època els recordo de molt bon futbol. Venien equips com el Huesca,

el Calatayud, el Numancia, el Calvo Sotelo d'Andorra, que feien un futbol molt atractiu. Recordo especialment a aquest últim. El Calvo Sotelo de Andorra era un dels equips que esperava cada any amb candeletes. Tot i que teníem molts números per acabar perdent contra aquest equip, com a aficionat al bon futbol que jo era, en tenia moltes ganes de tornar a veure els magnífics jugadors que portava aquest equip, sobretot a Mayoral, Teresa i Herrera, que feien un futbol de molta qualitat. Era un espectacle veure els impressionants marcatges a l'home que li feia Agustinet Aldabó a Mayoral, el millor goleador de la categoria cada any, (el segon goleador solia ser Joaquín Aldabó) i els marcatges que feia Pepito Catalán a les altres figures d'aquell formidable equip.

La Penya Olímpics II

Va arribar un moment, que aquells xiquets que havíem començat com a petits futbolistes a l'empareda de l'oncle Coït i rebut les primeres nocions de futbol de l'oncle Paco lo d'Asín, vam voler aixecar el vol i vam pensar d'apuntar-nos al campionat de penyes de l'estiu de 1964. Teníem entre 13 anys els més petits, 14 la majoria i 15 els més grans. Estàvem ben decidits, però finalment nos vam deixar convèncer pels que ens van aconsellar que ens esperéssim al torneig del

Mequinensa CD temporada 1967-68. Drets: José Rubio, Andrés Ortiz, Fuertes, Manuel Gimeno, Bielsa, Agustinet Aldabó i Pascual Martínez (entrenador). Ajocats: Pepe Roca, Santiago Oliver, Joaquín Aldabó, Alberto Oliver i Joaquín Arbiol.

any següent i mentrestant aquell any ens van repartir entre les penyes punteres que en aquell moment eren El Capri i l'Agrícola.

El mes de setembre de 1964 vam fundar la Penya Olímpics II, un nom que vam heretar de l'antiga penya que amb aquest nom hi van jugar el pare de Xago, el de Miguel Godia i el de Antonio Castelló.

Mentre escric aquestes històries tinc al meu davant els documents que Antonio Castelló i jo mateix, com a secretaris en diferents ocasions de la penya Olímpics, vam portar entre mans: relació de components, partits i resultats, funcionament de la Penya, comptabilitat, actes de les reunions, etc. Aquesta penya, des del primer moment va funcionar com si fos un club de futbol. Teníem una sala al bar Agrícola per fer les reunions i vam constituir una junta de la qual el president fou Manolo Roca Sanjuán, fill gran de l'oncle Tomás i la tia Pilar regents del bar l'Agrícola, que tot i tenir paràlitzat tot el cos del coll cap avall com a conseqüència d'una paràlisi cerebral, va ser un president formidable. El seny que no teníem nantres, jóvens com érem llavors, el posava ell que n'hi sobrava. Amb Manolo, vaig tenir una relació molt intensa i una gran amistat, i no només durant aquells anys que mos va fer de president, sinó també posteriorment quan la família ja no portava l'Agrícola i vivien a una de les primeres cases que va construir Enher al turonet de damunt del Barrio Morcillo, on ell, se-

guidor apassionat del Mequinensa, seguia a través dels finestrals de casa tots els partits que l'equip jugava a casa. Quan jo vivia a Barcelona i tornava al Poble sempre l'anava a veure i si coincidíem que hi havia partit del Mequinensa el veíem plegats des de ca seua.

El 8 de setembre de 1964, Segons consta en acta, a la reunió de constitució de la Penya Olímpics II, presidida per Manolo Roca, hi van assistir: Antonio Alcaraz Esteve, Juan Alcaraz Callizo, José Maria Adrià Roca, Juan Manuel Arbiol Roca, Antonio Bitria Giménez, Andrés Coso Catalán, Antonio Castelló Larroya, Manuel Cuadrado Pozo, Miguel Godia Ibarz, Antonio Mula Ruiz, Santiago Oliver Castelló, Manuel Roca Guardiola i Marcial Velarde López.

En aquella primera etapa també van formar part de la penya Olímpics II José Lara Pelliza, José Miguel Copons Beltrán, Mariano Salvachua Martínez i Francisco Colén Esteve. I més endavant també Antonio Ibarz Pedrola, Antonio Llop Montull, Blas Martínez Carrera, Ricardo Arán Lasdiez, Antonio Mesa Jiménez, José Manuel Reinado Callizo, José Antonio García Márquez i Julio Miró Lahoz.

Els components de la Penya Olímpics II, que al mateix temps era quasi tot el juvenil del Mequinensa CD, estàvem tan compenetrats de tants anys jugant junts, que podíem jugar amb los ulls aplucats. Demano disculpes per la immodèstia, però aquells nois fèiem un futbol molt atractiu i

Manolo lo de l'Agrícola, president dels Olímpics II entre Marcial, Castelló, Pexaso, Xago, Godia, Reinado, Bateà, Alcaraz, Salvachua, Coso i Cuadrado. Font: A. Coso

Juvenil del Mequinensa l'any 1965. Drets: Antonio Mesa, Andrés Coso, Marcial Velarde, Manuel Cuadrado, Miguel Godia i Manuel Roca. Ajocats: Antonio Mula, José Alguero, Antonio Castelló, José María Adrià i Blas Martínez. Font: A. Coso

els partits que disputàvem es contaven per victòries: Entre el juny de 1964 a maig de 1965 els Olímpics II vam guanyar els 5 partits amistosos que vam disputar: 4 a 0 contra una selecció juvenil del Poble; 10 a 0 contra la penya Dinàmics; 4 a 0 contra un equip d'Enher; 2 a 1 contra penya Dinàmics, amb reforços de la penya els Buitres, i 4 a 1 contra la penya els Gavilans.

Com a Juvenils, que llavors només disputàvem amistosos, també vam guanyar els 4 partits que vam disputar: 11 a 0 contra el juvenil de la Granja; 3 a 7 contra el Juvenil del Fraga al seu camp; 8 a 0 una altra vegada contra el juvenil de Granja i 0 a 3 contra la Granja, aquesta vegada al seu camp. M'agradaria poder explicar per quin motiu vam jugar, en menys d'un any, tants partits contra el juvenil de la Granja, però no ho sé.

Amb la moral ben alta, sense que ningú aquesta vegada ens aconsellés el contrari, ens vam apuntar al campionat de penyes que es van disputar al Poble a l'estiu de 1965. Vam quedar en tercera posició per darrera de l'Agrícola i els Gavilans. Parlant d'aquells temps amb l'amic Antonio Castelló, m'envia un whatsapp en què em diu: "el primer any, que érem uns marrecs, vam acollonir a tothom. El nostre estimat Antonio Mula va escriure la lletra d'una cançó, per cantar-la amb la música de la Planxadora, quan teníem de jugar contra l'Agrícola, que tenia els mateixos punts que els Gavilans el que era el

darrer partit del campionat. La lletra deia així: *La penya dels Gavilans mos paguen un berenar perquè hem guanyat a l'Agrícola i ara han de desempatar. I la penya dels Olímpics, i la penya dels Olímpics mos tenim de conformar fotent-mos lo berenar.* Al final vam perdre per 1 a 0 i ni berenar, ni estreno de cançó"

Al campionat següent, el de l'estiu de 1966, nos vam tornar a presentar, però sense dos grans puntals de l'equip, Manolo Roca 'Pexaso' i Marcial Velarde, que van anar-se'n amb la penya els Buitres, que era la seua colla d'amics en aquell moment. Un trasbals, perquè a part del temps que portàvem jugant junts, tant Marcial com Manolo, eren els més grans de l'equip i també molt bons jugadors. Per minimitzar aquest contratemps vam fitxar José Antonio Garcia 'Lo Torongero', un jugador fort i que anava molt bé de cap, per jugar de central substituint a Marcial. També, es va incorporar Antonio Ibarz 'Lo Brasilenyo', que acabava d'arribar de Brasil després de haver-hi viscut uns anys. Antonio, tenia coses del futbol brasiler que llavors estava de moda i es va adaptar ràpidament al futbol que fèiem també nantres. Aquell any vam quedar en segona posició per darrere dels Gavilans.

A l'any següent, l'estiu de l'any 1967, vam guanyar el campionat de Penyes al quedar primers, per davant de la Penya *Las Tres Parrillas*. Aquesta va ser la darrera vegada que aquella colla de

Els Olímpics II, després de la final de Penyes de l'any 1966. Drets: Antonio Mesa, Antonio Alcaraz, Santiago Oliver, Antonio Castelló, Mesa (un aficionat), Blas Martínez, José María Adrià, Antonio Mula i Francisco Oliver (entrenador). Ajocats: Salvador Aldabó, Antonio Ibarz, Andrés Coso, Manuel Cuadrado, Antonio García i Miguel Godia. Font: A. Coso.

nois, que feia anys i panys que jugaven junts, van jugar plegats, i la Peña Olímpics II va desaparèixer com un altra conseqüència més del que s'estava vivint a Mequinensa en aquells moments.

Nous temps

La temporada 1968-69, coincidint amb la reestructuració de totes les categories del futbol a nivell nacional, es va jugar la darrera temporada a Las Rias del Poble Vell, ja que aquest terreny de joc es trobava per sota de la cota 64 del pantà de Riba-roja i ENHER, que li corria presa de pujar el nivell de l'embassament, el va expropiar al temps que en tenia un altre d'enllestit, l'actual 'Las Rias'.

El Mequinensa CD, tot i que la temporada anterior havia quedat a mitja taula i podia quedar-se a tercera divisió, va decidir integrar-se a la regional preferent, una nova categoria formada per sis equips procedents de tercera i deu procedents de primera regional.

Els mequinensans en general i els socis i aficionats del equip del Poble en particular, van entendre la decisió presa per la junta directiva de

renunciar a la categoria, pel complicat que seria enfrontar-se no només amb els millors equips d'Aragó sinó també amb altres també molt potents de fora de la regió, com eren l'Osasuna, el Logroñés, l'Eibar, el Tudelano, el Numancia, el Calahorra, el Motrico, etc., amb l'afegit, que Enher, que en aquells moments estava plegant veles a Mequinensa, deixava de fer-se càrrec de les despeses dels desplaçaments de l'equip del Poble, com havia vingut fent els darrers anys.

Entre tot aquest enrenou, la generació de jugadors, que per llei natural com havien fet anteriorment altres generacions de jugadors, estàvem a les portes per fer el salt al primer equip, es van veure afectats per les complicades i convulses circumstàncies que vivia el Poble en aquell moment, amb les incerteses pel canvi de poble i l'èxode continuat de molts dels seus habitants, al finalitzar les obres dels pantans de Riba-roja i Mequinensa. Aquells jugadors, que dic, que eren els de la meua generació, la majoria treballadors d'ENHER, van tenir que deixar Mequinensa per motius de treball. Es va donar el cas de que uns quants d'ells van marxar sense haver pogut debutar amb l'equip del Poble, encara que alguns

d'ells, com ara, José Maria Adrià i Antonio Mula, ho van poder fer posteriorment mentre feien el servei militar a Saragossa. En el meu cas només vaig tenir temps de jugar la temporada 1969-70. Aquella temporada molts dels jugadors del Mequinensa, que portaven anys jugant a tercera divisió, i la primera regional preferent els quedava petita, en rebre ofertes d'equips de Tercera Nacional, com van ser l'Aragón, el Binefar i el Barbastro, se'n hi van anar. Recordo que aquella temporada no van quedar a l'equip més que tres o quatre dels veterans i es va completar la plantilla a correu amb jugadors la majoria encara en edat juvenil. Les cròniques dels partits sempre es referien al nostre equip com el més jove del grup. Recordo que aquella temporada vam patir molt i reconec que jo en particular no vaig fer una bona temporada. Tot i així també he de dir que vaig tenir alguns moments inoblidables, com quan vaig debutar amb el primer equip del Poble, fent realitat un somni que tenia des de petit. Va ser el 7 de setembre de 1969, el primer partit d'aquella temporada, al camp del Jaca; o quan al següent partit, al nostre camp i davant del meu públic, vaig fer el meu primer gol amb

l'equip del Poble, el de la victòria, contra el Tamarit al que vam guanyar per 2 a 1; o quan a la segona volta vam guanyar al camp del Fraga, el partit de la màxima rivalitat, per 0 a 2, i jo vaig tindre la sort de fer el primer gol i la passada del segon gol que va materialitzar Miguel Godia.

Bé, com he dit al començament d'aquest article que no aniria més lluny del any 1970 i com hi he arribat, el dono per acabat.

NOTES

(1) *90 Años de Fútbol en Mequinensa 1922 - 2012* - Camilo Garcia Peña-José Gros Godia

(2) *Bojos pel Futbol - Fogaril i Calaixera* número 72 - Records de Josep Masamunt Marqués

(3) *Ismael Comas Solanot, Futbolista - Temps de Franja* número 76 - Andreu Coso

